

Είχα χρόνια να κατέβω στην Κυπαρισσία – στα μεσσηνιακά μέρη γενικώς – παρόλο που είναι μέρη μου. Έχω συγγενείς εκεί. Πλέον, έχω περισσότερους. Τις γνωριμίες μου από το Γυμνάσιο Κυπαρισσίας, κατά τη διάρκεια των δυο μου επισκέψεων: το 2013 και το 2014.

Και τα δυο χρόνια οι εκδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν γύρω ή πάνω σε ένα βιβλίο μου ήταν καλές. Σωστά και με κάθε λεπτομέρεια οργανωμένες από τους καθηγητές των παιδιών. Σχεδιασμένες με φαντασία, με ομορφιά, με διάθεση καλή. Και φιλοξενούμενες με ανοιχτές αγκάλες και ορθάνοιχτα μυαλά.

Τα παιδιά είχαν ήδη διαβάσει ένα βιβλίο μου και με βάσει αυτό κουβεντιάζαμε. Δύσκολο πράγμα, όχι εύκολο. Ποτέ δεν είναι εύκολο να επικοινωνείς με εφήβους, που μέχρι πριν λίγα λεπτά, ούτε γνώριζες. Λίγα λεπτά μετά, βέβαια, ήξερες πράγματα που δεν γνώριζες πριν, και τα είχες μάθει από εκείνους.

Σε άλλη περίπτωση τα παιδιά είχαν διαβάσει ένα βιβλίο μου και μας το παρουσίαζαν σε θεατρικό. Ή είχαν διαβάσει μια ανθολογία ιστοριών μου και μαζί τις ξανασκάβαμε βαθιά, για να ανακαλύψουμε τα μυστικά και τη μαγεία που κρύβουν. Που κρύβει ένα από τα δυσκολότερα είδη γραφής, το διήγημα. Διαβάσαμε, συζητήσαμε, διαφωνήσαμε, συμφωνήσαμε, γράψαμε. Ωραία εμπειρία. Ωραίες εμπειρίες.

Από τα πιο σπουδαία που είδα, ήταν το θάρρος που απέκτησαν μερικά παιδιά που αρχικώς κάθονταν μαζεμένα στις πίσω – πίσω θέσεις, λίγη ώρα μετά να βγαίνουν μπροστά με πρωτόγνωρο θάρρος για να διαβάσουν τα διηγήματα που μόλις είχαν γράψει. Χωρίς ντροπές. Μπροστά και στους συνομηλίκους συμμαθητές τους!

Όλα αυτά, συνέβαιναν μέσα σε έναν υπέροχο χώρο που ονομάζεται βιβλιοθήκη, είναι όμως πολλά παραπάνω. Έχει βέβαια ράφια γεμάτα από βιβλία που τα δανείζονται, όχι μόνον τα παιδιά, μα και οι γονείς τους ή κάποιοι άνθρωποι που έχουν μόνον αγρούς και ζώα να φροντίσουν. Το είδα με τα μάτια μου. Όλο κάποιος επέστρεφε ή γύρευε βιβλίο. Ανακάλυπτε καινούργιους κόσμους.

Έχει και αμφιθέατρο, για να ακούγονται καλύτερα οι συζητήσεις. Για να κάθονται πιο άνετα τα παιδιά. Να δημιουργούνται παρασασούλες, παρέες, να παρουσιάζονται προβολές. Να βρίσκονται. Να βλέπουν τα παιδιά ταινίες που ο κινηματογράφος της πόλης τους δεν έχει φέρει κι ίσως δεν θα φέρει ποτέ. Να τις βλέπουν και μάλιστα δωρεάν.

Έτσι και αλλιώς, από όσο έμαθα, ο ίδιος ο χώρος έχει προσφερθεί ως δωρεά. Άνθρωποι από τον τόπο που όμως κατοικούν πολύ μακριά του, πλήρωσαν για να ανακαινιστεί και να δώσει ζωή στους επόμενους ανθρώπους του ίδιου τόπου. Εκεί μέσα είναι που απέκτησα και εγώ ξανά τους δεσμούς με τον τόπο μου και τους νέους συγγενείς μου. Τρώγοντας μεσσηνιακές λιχουδιές, χειροποίητες και ενθουμούμενη τους πεθαμένους μου παππούδες που τόσο μοιάζουν με τους ολοζώντανους παππούδες των παιδιών που έφαγαν μαζί μου.

*Η συγγραφέας Κωνσταντίνα Τασσοπούλου, γράφει για την εμπειρία της επίσκεψής της στην*

*Βιβλιοθήκη του Γυμνασίου Κυπαρισσίας.*